

РЕШЕНИЕ

№ 495

гр. Пловдив, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мариета Бл. Бедросян

при участието на секретаря Каменка Т. Кяйчева
като разгледа докладваното от Мариета Бл. Бедросян Гражданско дело № 20235300103063 по описа за 2023 година

Производство по чл. 237 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК.

Ищецът Ю. М. Ш., ЕГН *****, от ****, чрез адв. М. Т. със съд. адрес: ****, е предявил срещу „Инвестбанк“ АД, ЕИК 831663282, отрицателен установителен иск по чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК с цена на иска 28 945,64 лв.

Твърди, че въз основа на Заповед по чл. 417 от ГПК и ИЛ от 18.02.2011 г. по ч.гр.д.№ 3325/2011 г., 8 гр.с., ***, е бил осъден да заплати на кредитора „Инвестбанк“ АД следните суми: 10 051 евро (19 658,05 лв.) – главница по Договор за издаване и ползване на международна кредитна карта от **** г., ведно със законната лихва, считано от 16.02.2011 г. до окончателното плащане; 4 211,70 евро (8 237,37 лв.) – договорна лихва за периода **** г. – 14.02.2011 г.; 36,75 евро (71,87 лв.) – такси по Договор за издаване и ползване на международна кредитна карта от **** г.; 978,35 лв. – съдебни разноси, от които 559,63 лв. – ДТ и 418,72 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на ИЛ е образувано изп.д.№ 2920/2011 г. на ЧСИ ****, рег. № *** на КЧСИ, с взыскател ТБ „Инвестбанк“ АД и длъжник ищеца Ю. Ш.. От момента на образуване на изпълнителното производство са правени само

справки в различни институции, без да са предприемани изпълнителни действия по смисъла на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. На 06.09.2011 г. е било изпратено запорно съобщение до „****“ ЕООД, ЕИК ***, за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, а на 23.04.2015 г. е наложена възбрана върху ПИ с идентификатор 67653.914.223, находящ се в ****. На 07.05.2015 г. е постъпила справка от НАП за липса на банкови сметки на длъжника, като след тази дата не са извършвани никакви изпълнителни действия.

Съгласно т. 10 от ТР по тълк.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или предприето последното валидно изпълнително действие. С това ТР се преурежда въпроса за спирането и прекъсването на давността по време на изпълнителния процес, уреден с Постановление № 3/1980 г. на Пленума на ВС. След постановяване на 26.06.2015 г. на ТР по тълк.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС започва да тече нова 5-годишна погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД, която изтича на 26.06.2020 г., когато вземането се е погасило по давност.

По молба на длъжника Ю. Ш. изп.д.№ 2920/2011 г. на ЧСИ ****, рег.№ *** на КЧСИ, е прекратено с постановление от 26.07.2023 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради настъпила перемпция.

Предвид гореизложеното, ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено на основание чл. 439 от ГПК по отношение на ответника, че не му дължи сумата от общо 28 945,64 лв., за която въз основа на Заповед по чл. 417 от ГПК е издаден ИЛ от 18.02.2011 г. по ч.гр.д.№ 3325/2011 г., 8 гр.с., ***, и е образувано изп.д.№ 2920/2011 г. на ЧСИ ****, рег.№ *** на КЧСИ, с вискател ТБ „Инвестбанк“ АД и длъжник ищеца Ю. Ш., прекратено с постановление от 26.07.2023 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради погасяване на вземането по давност, ведно с присъждане на разноски.

Подробни съображения в тези насоки излага в исковата молба, в уточняващите молби и по съществото на спора. В съдебно заседание прави искане за постановяване на решение при условията на признаването му по смисъла на чл. 237 от ГПК.

В подкрепа на твърденията си ангажира писмени доказателства.

Ответникът „Инвестбанк“ АД – София, бул. България 85, ЕИК 831663282, чрез *** В. П., надлежно упълномощена да признава иска, е подал отговор, в който заявява, че искът е недопустим, тъй като изпълнителното производство е прекратено преди завеждане на иска по чл. 439 от ГПК, според който *„Длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението“*, каквото в случая вече няма.

Ето защо липсва основание за предявяване на отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК, като производството по делото следва да бъде прекратено като недопустимо.

В условията на евентуалност, ако съда счита иска за допустим, заявя, че го признава и моли съда да постанови решение по чл. 237, ал. 1 от ГПК при признание на иска.

Моли на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК разноските по делото да останат в тежест на ищеца, тъй като ответника с поведението си не е дал повод за завеждането му и е признал иска.

Както твърди самия ищец, от страна на ответника като вискател не са искани/предприемани изпълнителни действия от 05.07.2015 г. до момента, като изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК по силата на закона, а по-късно - и с изрично постановление на ЧСИ от 06.07.2023 г.

Ответникът не е изискал обратно ИЛ, не е пре/образувано ново изпълнително производство и не са предприети от негова страна каквито и да е действия за събиране принудително и/или доброволно на вземането.

Ето защо, с пасивното си поведение ответникът не е дал по никакъв начин на ищеца повод за завеждане на настоящото съдебно производство, а също така е признал иска.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на предявения отрицателен установителен иск и като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и след като обсъди доводите на страните, съгласно чл. 235 от ГПК, намира за установено следното:

Искането на ищеца за постановяване на решение при признание на иска по смисъла на чл. 237 от ГПК е **ОСНОВАТЕЛНО**.

Съгласно разпоредбите на чл. 237, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, когато ответникът признае иска, по искане на ищеца съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно признанието, като в мотивите на решението е достатъчно да се укаже, че то се основава на признанието на иска. Съдът намира, че в случая са налице условията на чл. 237 от ГПК, тъй като ответникът „Инвестбанк“ АД изрично е заявил в отговора си и по съществото на спора, че признава предявения отрицателен установителен иск

по чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК, че ищеца не му дължи сумата от общо 28 945,64 лв., за която въз основа на Заповед по чл. 417 от ГПК е издаден ИЛ от 18.02.2011 г. по ч.гр.д.№ 3325/2011 г., 8 гр.с., ***, и е образувано изп.д.№ 2920/2011 г. на ЧСИ ****, рег.№ *** на КЧСИ, с взыскател ТБ „Инвестбанк“ АД и длъжник ищеца Ю. Ш., прекратено с постановление от 26.07.2023 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради погасяване на вземането по давност.

Изложените фактически обстоятелства не се оспорват от страните и се установяват и от събраните по делото писмени доказателства.

Според чл. 124, ал. 1 от ГПК всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Както в правната теория, така и в съдебната практика, е безспорно, че за да е допустим установителният иск като форма на защита, ищецът трябва да има правен интерес от предявяването му, за да бъде разрешен със сила на пресъдено нещо спорът му с ответника. Правният интерес е абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимостта на предявения иск, за наличието на която съдът следи служебно във всяко положение на делото. Съгласно трайно установената съдебна практика, правният интерес от предявяването на установителен иск може да бъде пряк или евентуален, но той винаги е *конкретен и зависи от обстоятелствата по делото*. В случаите, когато правен интерес не е налице или целеният от ищеца резултат няма да бъде постигнат, установителният иск е недопустим.

В случая, с Определение № 471/21.12.2023 г. по ч.гр.д.№ 632/2023 г., ПАС, 1 гр.с., е прието, че предявеният отрицателен установителен иск по смисъла на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК е допустим, поради което следва съдът да се произнесе по съществуването на спора.

Признатото от ответника право не противоречи на закона или на добрите нрави. Налице е валидно направено признание на иска, представляващо по същество процесуално действие на ответника, с което той се отказва от защита срещу този иск, тъй като го счита за основателен. С признанията си ответникът заявява също, че изложените от ищеца твърдения в исковата молба отговарят на действителното правно положение, т.е. претендираното от ищеца право съществува. Признатото право не попада в

хипотезата на чл. 237, ал. 3 от ГПК, поради което съдът следва да зачете признанията на ответника, уважавайки на това основание предявения отрицателен установителен иск по чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК, че вземането на ответника не съществува, тъй като е погасено по давност.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът дължи на ищеца направените от него разноски по съдебното производство, съразмерно с уважената част от иска.

В случая обаче е налице хипотезата на чл. 78, ал. 2 от ГПК, тъй като ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото, като не е изискал обратно ИЛ от ЧСИ по прекратеното изп.д.№ 2920/2011 г. на ЧСИ ****, рег.№ *** на КЧСИ, и няма предприети от негова страна никакви действия и/или бездействия, които да са повод за ищеца за завеждане на делото. Ответникът още в отговора си е признал иска за погасяване на вземането си по давност, поради което разноските по съдебното производство следва да се възложат върху ищеца, който следва да заплати на ответника сумата 150 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за УСТАНОВЕНО на основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК по отношение на „Инвестбанк“ АД – София, бул. България 85, ЕИК 831663282, че Ю. М. Ш., ЕГН *****, от ****, със съд. адрес: ****, чрез адв. М. Т., не му дължи сумата от общо 28 945,64 лв.(двадесет и осем хиляди деветстотин четиридесет и пет лева и шестдесет и четири ст.), за която въз основа на Заповед по чл. 417 от ГПК е издаден Изпълнителен лист от 18.02.2011 г. по ч.гр.д.№ 3325/2011 г., 8 гр.с., ***, и е образувано изп.д.№ 2920/2011 г. на ЧСИ ****, рег.№ *** на КЧСИ, с взыскател ТБ „Инвестбанк“ АД – София, ЕИК 831663282, и длъжник Ю. М. Ш., ЕГН *****, прекратено с постановление от 26.07.2023 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради погасяване на вземането на взыскателя по давност.

ОСЪЖДА Ю. М. Ш., ЕГН *****, от ****, със съд. адрес: ****, чрез адв. М. Т., да заплати на „Инвестбанк“ АД – София, бул. България 85,

ЕИК 831663282, на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК сумата 1 50 лв. (сто и петдесет лева) – юрисконсултско възнаграждение.

Решението при призвание на иска по чл. 237 от ГПК подлежи на обжалване пред Апелативен съд - Пловдив в 2-седмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____